

РЕШЕНИЕ

№ 4893

гр. София, 18.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **4375** по описа за **2023** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл. 208 и следващите от Административно-процесуалния кодекс (АПК) вр. чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Делото е образувано по жалба от Ж. Г. П., чрез адв. Р. П. от САК, против Решение № 1385/23.03.2023г. на Софийски районен съд СРС, 132 състав по а.н.д. 11802 по описа на съда за 2021г., като се иска отмяната на съдебното решение, твърди се, че не са налице основанията за ангажиране на отговорността по ЗДвП, излагат се аргументи, свързани със срока на валидност на мобилната система за видеоконтрол, както и за неспазване на редица изисквания за използване на такива средства, установени в Закона за измерванията и Наредба 81213-532/2015г. Изрично се излагат и съображения за неправилност на преценката на съда по чл.34 ЗАНН. Претендира се, че на административно-наказващият орган е служебно известно кой е нарушителят от момента на заснемане на нарушението и това е собственикът на заснетия автомобил, подаването на декларация за личността на водача е само възможност, в случай, че автомобилът е управляван от лице, което не е собственик.. Също се акцентира върху констатирани от съда несъответствия с материалния закон и преценката им от съда като несъществени – наказанието се налагало за нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДвП, но описанието на нарушението на кореспондирало с текста, евентуално можело да се

отнася за 21, ал.2 ЗДвП, поради неяснота за нарушената разпоредба претендира допуснато нарушение на правото на защита на жалбоподателя. При едновременното вписване на несъществуваща разпоредба и неотнотсима разпоредба, то съществувала неяснота на какво основание са ангажира отговорността.

В допълнителна писмена защита преди съдебното заседание адв. П. поддържа касационната жалба прилага списък с разноски - за държавна такса 15 лв. и за Договор за правна защита и съдействие - 400лв.

Ответникът - Д. Д. - началник сектор към СДВР , Отдел Пътна полиция СДВР, не е изразила становище по касационната жалба.

ПРОКУРОРЪТ - П. при СГП, представи заключение за неоснователност на касационната жалба. Иска от съда да остави в сила съдебното решение.

Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема за установено следното:

Касационната жалба е подадена от активно легитимирано лице, в законоустановения 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 от АПК от съобщаването на обжалваното съдебно решение. Предвид изложеното същата се явява процесуално допустима.

С Решение № 1385/23.03.2023г. на Софийски районен съд СРС, 132 състав по а.н.д. 11802 по описа на съда за 2021г., е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 21-4332-014463/14.07.2021г., издадено от началник сектор в Отдел Пътна полиция към Столична дирекция на вътрешните работи, с което за допуснато нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП на Ж. Г. П. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], на основание чл.182, ал.1, т.6 ЗДвП е наложено административно наказание "глоба" в размер на 750 лв. и лишаване от право да управлява МПС за три месеца, за това, че на 13.08.2020г. в 19:54ч. в [населено място], като водач на лек автомобил - БМВ с [рег.номер на МПС] , на подробно описано място в [населено място], е управлявала личния си автомобил, като в района на пътен възел С. се е движила със скорост 137 км/ч при ограничение 80 км/ч, въведено с пътен знак В-26 в населено място, установено с АТСС TFR1-M505, заснемащо и записващо точен час, дата, скорост и регистрационен номер на МПС .

В НП е посочено, че е издаден въз основа на Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № АВ 43003/28.06.2021г., а от своя страна АУАН е съставен по клип № 8955 към преписка ПК4-0059/21, попълнена от водача декларация по чл.188 ЗДвП, уведомена за прилагане на ПАМ №1661/28.06.2021г.

За да постанови този резултат, съдът е приел, че не е нарушен чл.34, ал.1 ЗАНН - срокът за съставяне на АУАН, като този срок бил с начало датата на декларацията на собственика и водач на конкретния автомобил, като този срок започвал да тече от датата на декларацията - 28.06.2021г. Също е приел че от обективна страна е извършено нарушение на правилата на движението, съставомерно по чл.21, ал.2 ЗДвП, тъй като жалбоподателят е управлявал МПС със скорост 137 км/ч при разрешена скорост от 80 км/ч., въведено с пътен знак В-26, Съдът е обсъдил също , че не е налице маловажност на деянието. Също съдът е приел, че съгласно чл.30, ал.5 от Закона за измерванията, техническото средство, установило нарушението е все счита за одобрен тип ,тъй като е било в употреба.

Правна преценка на касационната инстанция:

Действително, в АУАН е посочено, че е нарушена разпоредбата на чл.21,ал.2, т.6 ЗДвП, като т.6 не съществува, а в НП е посочено, че нарушението е по чл. 21, ал.1

ЗДвП. Съгласно чл.21, ал.2 ЗДвП, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В чл.21, ал.1 ЗДвП се съдържа обозначение на скоростта в населено, извън населено място, автомагистрала и скоростен път. Доколкото посочената в АУАН разпоредба препраща към тази, посочена в НП, и в двата акта е посочено, че ограничението на скоростта е определено с пътен знак В-26, както и всички останали обстоятелства, описани еднозначно, то вмененото нарушение на касатора е ясно и разбираемо, нарушението е по чл.21, ал.2 ЗДвП, както е посочено в мотивите на СРС, който по принцип има компетентност да извърши преквалификация на административното нарушение, което в случая не води до изменение на санкционната норма.

Правилна е преценката на съда, че при издаването на АУАН е спазен чл.34 ЗАНН.

Действително се касае за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство - TFR1-M505, заснемащо и записващо точен час, дата, скорост и регистрационен номер на МПС и на дата 13.08.2020г. Въз основа на регистрационния номер на автомобила, контролните органи още на същата дата са имали пълната информация за административно-наказателно-отговорното лице - собственика на автомобила. В случая обаче не се издава електронен фиш съгласно чл.189, ал.4 ЗДвП, тъй като санкционната норма предвижда освен глоба и лишаване от право да управлява МПС. Тримесечният срокът по чл.34, ал.1 ЗАНН, който в касационната жалба се твърди, че е пропуснат, тече от "откриването" на нарушителя, а не от узнаването за административно-наказателно отговорното лице. В чл.43 ЗАНН са въведени строги правила за съставянето на АУАН в присъствието на нарушителя с оглед неговата защита, неспазването им е възможно да доведе до съществено нарушение на посоченото право. В случая видно от датата на декларацията по чл.188, ал.1 ЗДвП, лицето е открито преди изтичането на 1 година от извършване на нарушението, а АУАН е съставен в тримесечния срок от откриване на нарушителя – на датата на декларацията.

Следователно, АУАН и НП са издадени в давностните срокове по чл. 34, ал. 1 и, ал. 3 ЗАНН и съдържат всички реквизити, посочени в разпоредбите на чл. 42 и чл. 57, ал. 1 ЗАНН, като в конкретния случай нарушителят следва да се счита за открит по смисъла на разпоредбата на чл. 34, ал. 1 ЗАНН от датата на подписване на декларацията по чл. 188 ЗДвП, поради което са спазени давностните срокове посочени по-горе.

В заключение, така постановеното решение е правилно. Първоинстанционният съд е установил вярно фактичката обстановка по делото, обсъдил е събраните по делото доказателства и доводите на страните и е стигнал до обоснован извод, че в производството по издаването на санкционния акт не е допуснато съществено процесуално нарушение. Изложените от първата инстанция мотиви съответстват на събраните доказателства и на приложимите правни норми и се споделят и от настоящия съдебен състав. Необосновано в касационната жалба се твърди, че са допуснати нарушения и неправилност на преценката, по съображенията до тук за събраните доказателства и установените факти и обстоятелства.

Споделят се и съображенията на СРС за неприложимост в конкретния случай на чл.28 ЗАНН предвид значимостта на обществените отношения, които се засягат от конкретното нарушение и последиците от него.

По тези съображения касационната инстанция счита, че съдебното решение на Софийски районен съд, е валидно, допустимо и правилно, не се установяват

касационни основания по чл. 348 от НПК за отмяната му и същото следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 от АПК, Административен съд София-град, XVI-ти касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение без номер от 23.03.2023г., постановено по НАХД № 11802/2021г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 18-ти състав,

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.